

ЉУБИША РАЈКОВИЋ
КОЖЕЉАЦ

ТЕШКО НАМА
ДАКЛЕ
БЛАГО НАМА

Разговор са
др Јованом Стриковићем

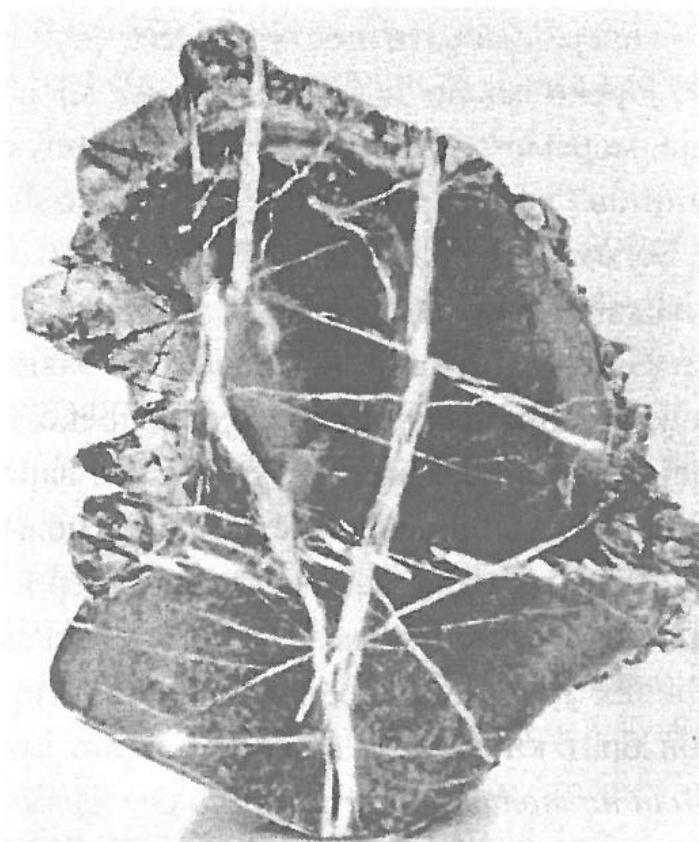
Добрый Май Мужчина
требует неоднозначных действий.
Соединяясь, тако и двумя ген-
ерациями, да и разного гене-
гажа Майра на родине БУ,
и га та же о любви к нему джиг.
Тако же требует и Май, и то
само от... Наш Добрый Май -
Мы хотим Твоих отцовских г
Карлентонов, мышаки в Каменка
баки ваки и Западная в Гебене,
и твой Западный патеринский
гейт Январевич...

21.09.2015 Frank, Рязань.

Ненаписана Хамлетова песма

*Да сам знаю Његоша,
последње моје речи не би биле:
Остало је ћутање.
...Уместо говорне метафоре
показао бих загонетно
Елсинорски Камен
и над трулом Данском
засијао би метеор:
Нека буде што бити не може!*

М. Беловић (после читања једног дела излагања Јована Стриковића на Оксфорду новембра 1997. године).

*Скулптура од завичајног камена, рад Мија Мијушковића коју је
Стриковић поклонио Б. И. Центру Кембриј*

Нема већег памтише од камена! Можда ни бољег учитеља. Која је основна порука камена човеку, она која се срцем чита, јер је ту, у њему, у срцу његовом, још у младости записана? Можда се та порука може свести на једну једину реч: Буди! Од Кличева до Кембрица ...

О Камену не могу говорити и писати, а да у мени не заиграју гусле истихана, како рече пјесник. Морам поновити: кад сам на Оксфорду поклонио камену скулптуру (елементарни камен – прошао кроз стваралачку визуру једног од наших највећих скулптора из те лозе Мија Мијушковића) директору Биографског интернационалног центра у Кембрицу, заискрила му је суза у очима. То је било видљиво и за публику (толико га се то коснуло!). *Ја знам шта значи камен, ја сам Шкот* – рекао је. Два пута ми се и писмом захвалио на том дару, који га је гануо, а текст тих писама, да поновим, најдубље се дојмио нашег познатог интелектуалца, режисера и пјесника Мирослава Беловића, који је поводом њега, надахнут њиме, срочио своју пјесму и насловио је: *Ненаписана Хамлетова песма*, коју у оквиру овог питања наводим као цјелину одговора!

Има ли и топлине у погледу хладних Енглеза на ону Мијушковићеву скулптуру од камена коју сте (што је пун погодак!) даровали БИЦ-у?

Ја сам и претпостављао да ће ми поменуто признање уручити баш директор Биографског интернационалног центра из Кембрица, с којим сам већ имао успостављену кореспонденцију, и који се показао веома предусретљивим. Због тога сам одлучио да, у знак захвалности, понесем један завичајни *Камен*, који је претходно прошао кроз умјетничку обраду нашег највећег вајара те врсте Мија Мијушковића, који је, иначе, био истог мишљења као и ја што се тиче одабира поклона, будући да смо и племенски упућени један на другог и да смо лични пријатељи.

Лоу је имао прилике да на енглеском чита неке моје текстове, међу којима је, како каже, импозантно мјесто добио мој есеј *Не бојте се, добра бити неће*. Он је у том тексту, каже, открио и филозофске мисли за које до тада није чуо, са којима се тада по први пут срео. И, пошто ми је на поменутој свечаности на Оксфорду предао Орден интернационалне личности године, уз неколико реченица из већ објављеног Образложења, ја сам из једног овећег пакета од стирофора извадио камен-скулптуру, величине осредње службеничке торбе, која је имала мермерно постолје, на којем је била исписана посвета на енглеском језику и два моја стиха: *У добру се добро убајати, / квасац добра у злу се смјестио!* Скулптура је са једне стране била природно углачана. Та глаткоћа јој је била већа но код било којег стакла! Сјај јој је имао широке млијечне, бијеле пруге, изукрштане на неколико мјеста и сачуване у визуелној перспективи. У погледу форме та скулптура

је подсећала на контуре Ловћена, онако како се та планина види издалека. Са друге, пак, стране те скулптуре биле су оштре наслаге калцијум-карбоната, и то цијелом површином те стране, тако да је то дјеловало веома контрастно у односу на изглед оне супротне стране. Ја у животу скоро да и нијесам видио на једном камену жешћи контраст! И док сам на том скупу причао своју причу о *Камену у црногорском*, онако из душе и у екстази, примијетио сам да Лоу дланом милује глатку страну оне скулптуре, а из очију само што му не потеку сузе. Кад сам ја своју лирско-епску причу о *Камену* завршио бираним ријечима захвалности за додијељено ми признање, Лоу је с поклоном у наручју, подигавши га мало к срцу, обратио се присутнима овим ријечима: *Немојте се чудити што ме је овај поклон овога узбудио: ово је најљепши поклон који сам у животу добио! Ја сам Шкот, ја знам шта је Камен. Овај ће бити изложен на видном мјесту у Кембрију.* Тако је и учињено. Касније ми се Лоу два пута и писмено захвалио на овом, њему веома драгом, поклону.

Ваша реч на универзитету у Страфорду о камену из завичаја сушта је Поезија. Надате ли се да ће тај Ваш дар од срца имати какво благотворно дејство на исцељење менталног канибализма савремене западне „цивилизације“?

И моја поезија о *Камену* примљена је са великим емоционалним одјеком. Ту дух господари својом осјећајношћу, ту су сви једно и један је сви. Све се било стопило са *Каменом*. Почев од онога који га добио да га чува на Кембрију као амајлију, са апотропејским дјејствима, па редом. Изгледа да смо се баш и нашли на Камену са Каменом!

Но, шта ли ће, запитајмо се, рећи они из прашине којима је такав однос стран?! Одмах су рекли шта мисле!